

NAOMI CYPRUS

SURORILE
DIN OGLINDĂ

PARTEA ÎNTÂI

În fața Oglinzii

CAPITOLUL UNU

Nalah

Activitatea Tauma¹ este interzisă prin prezenta în mărginimile orașului. Conform acestei reglementări, fabricarea sau vinderea vreunui meșteșug – medicinal, de protecție sau altfel – este interzisă. Pedepsa pentru această activitate ilegală poate include exilul, încarcerarea sau, în caz de abuz, chiar tortura ori execuția. Pedepsele vor fi date după bunul-plac al Hokmetului. Oamenii Tauma sunt periculoși. Trebuie controlați.

Clauza 5, Reglementări privind activitatea
taumaturgică din New Hadar

Nalah Bardak își mușcă buza, concentrându-se în timp ce lucra. Căldura venită de la furnal îi ardea fața, iar ea își răsuci brațul liber ca să-și șteargă un strop de sudoare înainte să scoată din foc bara lungă și goală de oțel. De capătul ei atârna o bilă fierbinte și roșie din sticlă topită, cam de mărimea pumnului ei.

Nalah aruncă o privire în spatele ei și se opri, rotind bara între mâini, pentru a împiedica sticla să se scurgă. Așteptă, ascultând pașii, să audă vocea tatălui său aflat dincolo de ușă.

¹ Conform Wikipedia, taumaturgia este o ramură a magiei, consacrată artei magice de a produce miracole, ea reducându-se uneori la minunea învierii morților. O formă de tehnică medicală e dedicată vindecării prin atingere, de obicei cu mâinile (prin puterea mâinilor). (n.red.)

Nu era nimic. Nimeni nu venea spre atelierul tatălui ei, care se găsea în spatele modestei case de pe strada Paakesh.

„Bun!”

Nalah se întoarse la sticlă și, după o ultimă privire pe fereastră, verificând dacă erau spioni, scufundă cu atenție și rulă bila fierbinte în farfuria cu pudră de un argintiu-albăstrui, care se afla pe masa de lucru a tatălui său.

– Piatra lunii, pentru noroc, turcoaz, pentru protecție, spuse ea încet.

Adăugarea prafului avea să impregneze obiectul doar cu puțină magie. Magie inofensivă. Totuși, ea știa că până și atâta activitate Tauma era interzisă, că tatăl ei ar fi la fel de furios ca orice agent Hokmet dacă ar afla. Dar...

Dar senzația – entuziasmul și reușita pe care le simțea când magia prelua controlul – crea dependență. Nu se putea opri.

Nalah scufundă bila înapoi în furnal și o întoarse ca să mențină netezită sticla adunată. Tatăl ei ar trebui să înțeleagă senzația, doar își petrecuse toată viața făcând sticlărie mistică – așa era el. Trebuise să se oprească atunci când guvernul scosese din legalitate toată activitatea Tauma, dar nu te poți opri din ceea ce faci din cauza unor reglementări guvernamentale. Avea doar doisprezece ani, dar până și ea știa asta.

Oricum, nu mai avea cum să dea înapoi. Amestecă pudrele și aprinse furnalul. Magia deja preluase controlul, cuprinzând sticla în întregime și transformând-o în ceva *cu mult mai mult*.

Ea scoase din nou bara și începu să ruleze bila topită pe suprafața de marmură a mesei de lucru, dându-i o formă ovală, netedă, lăsând-o să se răcească puțin. Apoi lăsă bara pe platforma de modelare și începu să tragă și să modeleze sticla cu penseta din fier și cu dalta fină, întorcând constant bara pentru ca opera ei să nu își strice forma. Sticla avea consistența unei caramelle groase și arăta ca dulciurile din zahăr topit pe care le vindea domnul Asiz în

piață. Dar această sticlă era suficient de fierbinte încât să-ți topească pielea. Nalah reținu imaginea unei păsări, își imaginează ochii ei strălucitori și linia semeață a gâtului. Putea să îi simtă bătaia aripilor și să îi audă sunetele în timp ce forma un cioc, modela capul, scoțând o bucată de la bază pentru a realiza coada.

Rulă, trase și cizelă, iar în final, iată: lipit de capătul barei de oțel, un șoim albastru, care încă strălucea ușor pe dinăuntru.

Pasărea avea un aspect nobil, dar jucăuș, și capul ușor înclinat într-o parte.

Era perfect.

Nalah examinează pasărea cu profundă afecțiune și parcă o căldură din pieptul ei îi străbătu brațul, ajungând în mâna înmănușată – o senzație familiară de furnicăături ce o umplură de groază.

„Calmează-te! se gândi ea. Respiră încet și spaima va dispărea.” Asta se întâmpla mereu când se agita prea tare. Dar purta mănușile groase de sticlărie ale tatălui ei, și ținea doar o bară de metal. Nu de sticlă. Ar trebui să fie în regulă.

Pentru o clipă, aproape că păruse cum șoimul strălucea din interior – de parcă era încă în furnal. Dar când se uită mai de aproape, nu era nimic neobișnuit de văzut. „Doar un joc de lumină”, se liniști Nalah.

– Bun, treci înăuntru, îi spuse ea șoimului.

Acoperi cu degetul capătul barei goale de oțel și cufundă pasărea într-o găleată cu apă. Apa se agită o clipă, apoi scoase pasărea și lovi repede punctul slab de la bază cu o daltă. Șoimul se desprinsese ușor și căzu în mâna ei înmănușată.

– Te-am prins, zise Nalah și se grăbi să-l pună în dulapul de răcire din atelier. Ne vedem peste o oră, îi șopti ea șoimului, care părea să o privească pieziș, de parcă ar fi zis: „De ce atât de mult?”

Ea închise ușa grea din metal și fixă pentru șaiszeci de minute cronometrul vechi și ruginit de pe masă.

Nalah respiră adânc și se prăbuși pe fotoliul vechi, peticit și moale din colțul camerei. Își scoase mănușile groase și își puse picioarele pe

brațul fotoliului. Mănușile ei de culoare crem stăteau pe măsuta din apropiere, unde le pusese deoparte atunci când și le luase pe cele de lucru. Dar nu era încă gata să și le pună din nou. Acum profita de senzația pe care o avea la degete, de aer rece, lucru de care se bucura destul de rar. „O să mi le pun mai târziu“, își spuse în gând.

Asta a fost partea cea mai grea. Nalah era bună la modelatul sticlei, dar nu avea răbdare deloc. Luă o carte cu un cotor auriu de pe măsuta de lângă fotoliu, dar nici măcar *Poveștile adunate ale Marilor Magi* nu au putut să-i susțină interesul. De obicei, lui Nalah nu îi plăcea nimic mai mult decât să evadeze în lumea fantastică a Regatului Magilor, un tărâm de poveste unde totul deborda de magie. Un loc unde cineva ca ea era apreciat – nu ținut ascuns. Dar azi era prea entuziasmată ca să se concentreze la povești. Puse cartea la loc.

Privi în gol și încercă să se gândească la altceva: la vreme, la zâmbetul tatălui ei din acea dimineață, înainte de a pleca, sau ce drum să aleagă spre piață mai târziu. Dar continua să tragă ocheade înapoi, spre dulap. De-abia aștepta să îl deschidă și să scoată de acolo cea mai recentă creație a ei.

În sfârșit, după ce păru că durase o eternitate, cronometrul scoase un *ding* metalic. Nalah sări de pe fotoliu, deschise dulapul de răcire și băgă capul înăuntru. Pasărea, cu capul încă puțin înclinat, privi spre ea în timp ce era scoasă afară, fiind ținută cu grijă în ambele mâini. Era de un turcoaz perfect, neted. Avea ciocul ascuțit și ochii păreau să o privească acum cu interes. Mângâie cu un deget gâtul neted și cald al păsării. Părea aproape vie.

– Ești așa de frumoasă, o alintă ea.

– Nalah! Ce faci?

Fata sări, învărtindu-se pe loc și îl văzu pe tatăl ei în cadrul ușii, ținând un coș în mână. Ea făcu un pas înapoi, inima bătându-i din ce în ce mai tare. Degetele începură să îi amorțească.

„Nu! Nu din nou!“

Ea încercă să respire încet ca să își calmeze inima agitată, dar de data asta era mai grav. Un impuls cardiac puternic îi străbătu trupul și mâinile, ca un val ce lovește stâncile, strivind totul în calea sa.

Șoimul prețios din sticlă se crăpă, o linie albă, șerpuitoare, ivindu-se de la ochi până la piept.

Într-o clipă, tatăl ei ajunsese lângă ea, dezbrăcându-se de haină și învelind șoimul în ea. Îl ținu strâns pentru câteva momente, aproape fără să respire, apoi se relaxă.

– Ești bine? o întrebă el pe Nalah.

Ea încuviință.

„Am fost atât de aproape. Era atât de frumos. Dacă aș fi purtat tâmpitele alea de mănuși...“

– Nalah, cum ai putut? izbucni tatăl ei. Ea ridică privirea spre el și văzu cum groaza de pe chipul lui se transformă în furie. Am vorbit despre asta! Ai infuzat asta cu magie, nu-i așa?

– Nu! ripostă Nalah. Minciuna era mică, dar tot îi lăsa un gust amar. Am vrut doar să lucrez cu sticla.

– Dar tu știi ce se întâmplă. Domnul Bardak întinse șoimul spart, așezat printre cutele hainei sale mototolite. Dacă sticla exploda din nou? Ai avut noroc că ai scăpat doar cu câteva cicatrice. De data asta, te-ar fi putut orbi! De ce ai risca atât de multe pentru o pasăre din sticlă?

– Pentru că sunt plictisită! i-o trânti Nalah. Suna copilăresc, chiar și pentru urechile ei. Dar era adevărat. Am citit fiecare carte din casă de câte opt ori, continuă ea, încercând să-l facă pe tatăl ei să înțeleagă. Am spălat toate hainele și toate farfuriile. Nu fac decât să merg de aici până la piață și înapoi, în fiecare zi, și nu am niciun...

Se opri brusc. Era prea trist să spună asta cu voce tare.

– Ai prieteni, răspunse tatăl ei, iar Nalah se crispă.

– Las-o baltă, papa, bine?

– Dar ai, nu-i așa? La piață sunt mereu copii.

În interiorul lui Nalah se frânse ceva și lacrimile amenințau să i se prelingă pe obraz.

– Copiii Tauma îmi spun Bardak-ghinionista, rosti ea cu năduf. Ei cred că sparg orice ating. Și niciun alt copil nu vorbește cu mine.

Domnul Bardak păru nedumerit.

– Am crezut că te înțelegi bine cu ceilalți Tauma, spuse el. Dar Marcus?

– Ei, bine... *Marcus*, răspunse Nalah trăgănat. Cum ți-ar plăcea dacă ți-aș interzice să mergi oriunde sau să vorbești cu oricine în afară de *Marcus*?

– Ce e în neregulă cu tânărul domn Cutter? întrebă tatăl ei.

– Nimic, cred, răspunse Nalah. Doar că e așa un lăudăros și jumătate. Mereu zice „am făcut *asta*” și „am făcut *ailaltă*”. Știe că nu-mi pot exersa talentul, chiar și fără magie Tauma, și mereu îmi face în ciudă. Crede că e mult mai bun decât mine, papa – probabil că vorbește cu mine din milă, pentru că nimeni altcineva nu o face.

Nalah își încrucișă brațele și se încruntă.

Tatăl ei își puse haina și pachetele pe masă și se așeză în fotoliu.

– Îmi pare rău, spuse el, părând obosit. Știu că e greu pentru tine. Chiar mi-aș dori să fie altfel. Dar executorii chiar îi pedepsesc pe cei care nu respectă noile restricții și arestează pe oricine este suspect, măcar că vinde obiecte Tauma. Și cu problema ta...

– Papa, ei nu știu că este o problemă de magie Tauma – cred pur și simplu că sunt neîndemânatică, spuse Nalah. Și, oricum, sunt încă oameni care fac obiecte Tauma. Marcus tocmai mi-a zis că tatăl lui l-a pus să lucreze pe comision pentru cineva din Hokmet! Dacă mi-aș exersa talentul, probabil că aș putea, în cele din urmă, să îl controlez mai bine și să nu mai sparg obiecte. Aș putea...

– Nu! spuse domnul Bardak cu voce răsunătoare.

Nalah tăcu, iar argumentele pe care și le pregătise îi înghețară pe buze. Tatăl ei nu țipase niciodată la ea.

Domnul Bardak inspiră adânc.

– Familia lui Marcus e bogată, spuse el, acum cu voce controlată. Au influență în Hokmet. Noi, nu. Și, oricum, nu este o chestiune de exersat, Nalah. Tu nu ești precum ceilalți. Ești... specială. Dar ei te-ar considera periculoasă. Te-ar lua de lângă mine. Ar...

Se opri și privi în gol.

Nalah se încruntă. Nu se simțea specială. Se simțea o ciudată. Se distingea de toți ceilalți printr-o putere pe care nu o ceruse nicio dată. Se gândi că, dacă ar găsi o cale de a o controla, ar putea s-o facă să dispară. Dar acum nu putea să facă nici asta. De ce? Tatăl ei fusese mereu un luptător, dar acum era altfel. Se întâmplase ceva?

– După mama ta, nu pot să risc să te pierd și pe tine, zise el, în sfârșit. Sunt tatăl tău și tu trebuie să ai încredere în mine. Te rog, Nalah! Atunci când mergi la piață, vino direct acasă. Îmi promiți?

– Promit, răspunse Nalah, simțindu-se brusc foarte mică.

Tatăl ei îi zâmbi ezitant, apoi o îmbrățișă strâns.

– Am niște drumuri de făcut, completă el, ridicându-se. O trase într-o îmbrățișare strânsă. Ne vedem mai târziu, da? Și, te rog, ai grijă.

După ce el plecă, Nalah stătu singură în atelier, tăcerea adunându-se încă o dată în jurul ei. Dacă ar mai avea șase ani, tatăl ei și piața ar fi suficiente pentru ea. Dacă cel puțin lucrurile nu ar trebui să se schimbe.

Dar puterea stranie a lui Nalah devenea în fiecare zi mai puternică – simțea asta ca un flux ce creștea și amenința să o înece. Nu va putea să o păstreze înăuntru pentru totdeauna.

Măhnită din cale afară, Nalah se întoarse să își ia mânușile de pe masă. Erau făcute din cea mai subțire piele pe care o găsisese tatăl ei și de o culoare maronie pe cât posibil de asemănătoare cu pielea ei brună. Nalah aprecie efortul – dar câteodată mânușile acestea îi dădeau senzația unui zid gros între ea și cei din jur. De fiecare dată când și le punea, se simțea încă puțin stingheră.

Privind pentru ultima dată șoimul ei făcut zob, Nalah își adună lucrurile pentru piață și se îndreptă spre ușă. O briză nouă, cu miros specific din New Hadar, iasomie și benzină, cuișoare și sare de la Marea Hadar, transpirație și ulei de palmier, o învălui pe Nalah când ieși în stradă. Mașini mari și negre traversau străzile pietruite, claxonându-se unele pe altele fără încetare, în timp ce, la orizont, Nalah putea să vadă unul dintre cargoboturile uriașe care intrau greoi în port. Trecând pe lângă navetiștii de dimineață, în robele lor negre și terne, Nalah își croi drum spre centrul orașului, unde turnul alb și strălucitor al Hokmetului veghea ca o santinelă peste strada Pieței.

Piața din New Hadar fusese odată plină cu tarabe și negustori, care vindeau tot felul de lucruri. Artizani din toate cele patru clanuri Tauma – tâmplari și fierari – erau reprezentați cu mândrie aici. Acum, piața se micșorase la doar douăsprezece standuri, iar artizanii lor, odată legendari, fuseseră reduși la comercianți de suveniruri fara valoare.

Nalah îi invidia pe turiști. Aceștia puteau să se plimbe pe străzile mărginite de palmieri, arătând spre bătrânii care cerșeau monede, neștiind că mulți dintre aceștia erau persoane Tauma fără adăpost, foști proprietari de magazine sau artizani respectați odată, oameni ale căror mijloace de trai fuseseră suprimate de un guvern care se temea de ei. Majoritatea turiștilor veneau din țări îndepărtate și nu cunoșteau realitatea din New Hadar despre populația Tauma. Hokmetul avusese grijă de asta.

Nalah intră pe strada Pieței, ținând coșul plin cu fleacuri strâns bine în ambele mâini, și trecu printre grupuri de femei care râdeau și purtau baticuri roz pastel și ochelari de soare. Ea observă, la un moment dat, un semn vechi, decolorat, pictat pe zidul unei clădiri abandonate:

MAGAZINUL DE TÂMPLĂRIE AL MAESTRULUI AL-HARTHI

Se uita în fiecare zi la acel semn în drumul ei spre piață. Magazinul maestrului al-Harthi ar fi fost la fel de grandios și de magic

precum fusese magazinul de sticlărie al stră-stră-străbunicii sale, dar, ca toate celelalte magazine și tarabe Tauma, ambele dispăruseră acum. Tatăl lui Nalah spunea câteodată că magazinul de sticlărie fusese ca o peșteră cu minuni, de unde puteai cumpăra oglinzi ce vorbeau și clopoței de vânt care anunțau orele zilei, fie că era vânt sau nu. În vremuri de demult, puterea magiei era răspândită, iar oamenii Tauma, respectați.

După război, populația Tauma fusese învinovățită pentru furturile și cutremurele ce distruseseră orașul. Noul Hokmet preferase electricitatea în locul magiei. S-a asigurat că toată lumea știa: făuritorii de minuni erau periculoși. În curând, oamenii au refuzat să mai locuiască în apropiere de atelierele lor sau să se folosească de meșteșugurile lor. Și, în fiecare an, reglementările deveneau din ce în ce mai stricte – până în ziua în care magia Tauma a fost interzisă definitiv.

Până când s-a născut Nalah, spusese tatăl ei, oamenii Tauma începuseră să li se pară visători acelora care nu văzuseră vreodată adevărata lor putere.

Poveștile despre „magia interzisă” atrăgeau turiști în New Hadar. Hokmetul se asigurase că doar acele povești circulau.

Standurile din piață erau așezate în formă de potcoavă, fiecare fiind ornat cu decorațiuni colorate și strălucitoare, care atrăgeau privirile. Comercianții stăteau în spatele standurilor lor, acoperite cu prelate albe ce fluturau în vânt, și își făceau cunoscute mărfurile clienților trecători. Bijuteriile străluceau pe mese, alături de bluze brodate și eșarfe ce fluturau, dar și de figurine delicat sculptate, care stăteau încremenite în poziții verticale. Degeaba erau frumoase dacă n-aveau viață. Înainte de aceste reglementări, colierele ar fi accentuat frumusețea purtătorilor, hainele și-ar fi schimbat culorile în funcție de perioada zilei, iar figurinele – în loc să fie niște simple obiecte – ar fi început să danseze dacă auzeau muzica.

Acum, toate astea dispăruseră.